

„O Albert!” juichte zij. Of misschien heb ik mij maar voorgespiegeld dat zij opgetogen was. „Gij zijt welgekomen. Ga toch zitten!”

„Ja, ga zitten,” drong haar echtgenoot aan.

Ik nam een stoel en zette mij.

„En hoe gaat het?”

„Ja, hoe gaat het? . . . Hé, kleine kerel; kom eens hier! Het spijt me Netje, Antoinette zeg ik, het spijt me dat ik niets voor het kind heb meegebracht, maar ik wist ook niet. . . .”

Zij weerde mijn verontschuldigingen lachend af en ik geloofde dat het was om haar ontroering te verbergen, dat zij het kind op haar arm nam. „Zie Jackie, die mijnheer is uw oom. Zeg eens dag oom Albert!”

Ik lachte, ik kreeg stilaan mijn zelfbeheersing terug. Oom, oom, er is nooit sprake van geweest. Maar iemand anders had ik voor u willen zijn, Jackie, neen gij begrijpt het niet en niemand begrijpt het buiten Netje en ik. Ondertussen was Vergote bezig met zijn pantoffels aan te trekken en hij riep ons tot het gewone leven terug met te vragen of Antoinette mij niets aan te bieden had.

Ik had niets nodig. „Spaar u alle moeite!” Wanneer ik mijn hoofd oprichtte en haar aanschouwde kon het niet anders, of ik moest haar verlegenheid bemerken. Zij keek haar echtgenoot aan en hij hield zich alsof hij haar angstige blik niet begreep.

„Herman,” zei zij, „ik meen dat wij geen drank in huis meer hebben.”

„Haal cigaren!” drong hij aan.

Zij nam aarzelend een kistje uit een kast en zij keek er haastig in. Zij had echter het deksel zo vlug niet gesloten of ik zag dat er koffielepeltjes in lagen.

„Er zijn gene meer over,” loog zij.

Ik kan niet zeggen dat die leugen mij verontwaardigd heeft. Het scheen mij toe dat zij lichtjes begon te blozen en toen wist ik plots met volstrekte zekerheid dat zij doodarm en ongelukkig was. De hele keuken waarin wij zaten, de meubels, haar verlegenheid. . . .

„Misschien hebt gij wel lust om een boterham te eten?” vroeg zij met een licht bevende stem.

Ik had honger en toch geen lust om ja te zeggen. Ik had nergens lust meer voor.

„Laat het, Antoinette, zet u, en laat ons wat praten. Ik moet straks naar mijn trein.”

Wat er gedurende dat kwartier gezeid werd, heb ik onmiddellijk vergeten. Jackie kwam tussen de knieën van oom Albert gekropen en ik streeelde het kind zijn haar. Ik luisterde en antwoordde en wij verveelden ons allen. Of was het geen verveling en iets dat veel pijnlijker, veel droeviger was? Ik stond recht en Herman volgde mijn voorbeeld. Netje legde haar handwerk